

– Жив и здрав бъди ми, драги мой!

Онзи, врял и кипял булибаши, се облещил изненадан.

– Какви ги дрънкаш, жено? Коя си, що дириш тука?

– Не се сърди, драги. Виж, ето тия двама твои хора идваха при мен да купуват стока. Аз обаче реших да напусна селото, не ги дочаках, продадох стоката и тръгнах да ви търся. Ето и злато от приличие, и пари – всичко съм донесла.

Тогава старейшината се обърнал към онзи разбойник, който се преструвал на влюбен в попадията:

– Защо не се ожениш за нея, синко? Тъкмо ще ни пере и готви, докато скитаме нагоре-надолу по нашите си разбойнически работи.

– Я го вижте колко е изкуфял старият – викнал оня. – Та тя иска да те подмами, старо!

– Защо тъй се разлюти, братко? – обадила се попадията.

– Да мълчиш, че като те хлопна, ще станеш на парчета!

– Ех, братко – отвърнала тя, – лесно е да се изправят дванайсет мъже срещу сама жена. Защо не ме пощадите?

Криво-ляво, умирила се свадата и всички легнали да спят. На сутринта разбойниците седнали да хапнат. Старейшината продумал:

– Какво да правим сега с жената и детето? Ей ти, дете уж си обещавал да се ожениш за нея, няма ли да я вземеш?

– Чумата да я тръшне! – измърморил крадецът през зъби. – По-добре да я убием, проклетницата!